

אכתיקוק ארותי

אינני יודעת מה בדיוק מסתתר פה, אך את מוכנה, על אחריותך, בבקשה...
...בחר קורא קבוע בארץ ובחיל, סע אני כל כמה שנים לחו"ל על מנת רחבי את יצוא בית-החרושת אשר אני נק' בו, וכן מוצרים אחרים.

בסוף אפריל ס.ז., אני נוסע עם ירצה שם לארצות-הברית, גם כן למסרה זו ונשב לשהות שם שלושה עד ארבעה חודשים. אני מחפש בתיזוג אשר תהיה מוכנה הילות אלי. עליה לדעת אנגלית לכתוב, קרוא ולדבר. רצוי גם כתיבה במכונה. "הנטיעה תהיה על חשבונה. אולם דבר זה אני מבטיח: להלן עמה שוה בשוה ת רוחי כתוצאה מנטיעה זו. עד היום מדי הוצאתי את הוצאות הנטיעה בתוספת זוחים. אולם עליה לזכור שהמסרה היא עבוד ובלות, ולא להיפך... הוסף קצר העבודה מרובה".
אם זה באמת קוסם לך: בן מרדכי, ת.ד. 1607 תל-אביב.

מנגנון האור

חושבים את עצמם לנורא חכמים, (1171/1) "שנים המחפשים שיתים. האחד 190 ס"מ וזקן שחור ועין כחולה, גם השניה באותו זבע, וגם השני 175 ס"מ אבל רחב-כתף, ימים, דובר עברית שוטפת.

אודותינו לא נכתוב רק זאת שאוהבים הצדיק בראי עצמו, וזאת נעשה בעמדתו המדויקת מהג"ל:
גילן בל יגוע 197 עד 21.
שוחרי כל הטוב מאד. אוהבי סולת — זוגאי פסולת —

הומניסטים — הרפתקים. אוהבים את ספר עצום וביחוד על שלושה ארבעה לא אשיבנו... על שלוש פעמים לחשוב לפני אמרנו דבר — ועל ארבע משבובות של בן-שיחתי לפני השיבו דבר. מעדיפי הלאקוניות בהומור ובמחשבה של הצטעצעות מסורבלת במלים. אוהבי האש הגדולה — בכלי קיבול שי יגנו בגלה זאת כלפי חוץ. רוחשי הערצה לאוריגינליות הנובעת מי יכולו יסודי ואינטנסיבי של כל דפוסיה מחשבה וסולם הערכים החברתי מימי ה' אדם הקדמון ביאתה.

שוחרי השלחה שלאחר ההרפתקה, אוהבי התעלומה לאחר שגילינו. שונאי התעמולה האישית והציבורית. מעדיפי חומריות על המרגות, אך לא לקרוא לחומריות שיחות אודות תסרוקות ואופנה, קוסמטיקה וכל השאר.

במקום זאת מעדיפים שמיעת מוסיקה עתיקה על גבי תקליט חדש, שיחה חופשית בנושאים כלואים, שהשעון לא משמש בה תפקיד חשוב.

שונאי העתקת טיוטות לנקי, אך שמחים בשהטיוטה יכולה להיות קונצרט גאלה; אוהבים להשמיע שונאי השמצות, ביחוד במפי רותי.

אך עם כל זאת די אמיצים — לא אומץ מתוך יאוש — כדי לשלוח לך אחת מכ-פפותינו שלאחריה יצורף אחד משני אקדחינו. אך נזהירך שאבותינו לא נוצחו מעולם.

מאחר ואוהבים עוד אלפי דברים ושונאי אים אלפי אחרים, ומאחר והיריעה קצרה — נשאיר היתר של אותן שתיים, לאופיין הגמיש ורוחן הטובה.

לרותי: חיללים ותיקים מרשים לך לקטול אותם, אך היהירי, יש בידו פרטים אישיים רבים אודותיך. כן, נישחת. עובדי הש.ג. במשרד הפרחון, אבל במנגנון האור.

לא איכפת לה

היא (1171/2) דוקא לא רוצה לכתוב על עצמה הרבה, כן, כי היא לא מאמינה ש'עליה להכריז על עצמה כמו איזו תגורן ב' שוק. מי שיכתוב אליה ילמד להכיר אותה. היא מוכנה למסור רק את הפרטים החיוניים. כן, היא תלמידת סמינר שנורא אוהבת להכיר זרים לפי מכתביהם, ומתעניינת מאד באננות ומלאכת יד ומשוגעות ולדברים החורגים מתוך הלימוד (כך מל' מרים, כנראה, בסמינר לכתוב מילה זו) אבל

בעצם לא חשוב. אבל יתכן שבועיני אחרים זה כן. מה שהיא רוצה, זה להתכתב ולהכיר כל מיני אנשים. איה בדיוק גם כן לא איכפת לה, העיקר שמכתביהם יהיו מעניינים, כן.

גם בן אדם

הכל טוב ויפה, אולם מדוע הרגיש (1171/3) את עצמו חייב לכתוב ביד שמאל? בעצם, זה עסקך, זה עסקי. ובכן, הוא טוען שאין לו כך, הלאה בקרב בנות המין היפה, משום שאינו דוידואן. הוא שונה, את מבינה.

הוא מחפש נערה המוכנה להתעלם מן העובדה שאין הוא רוקד רוקדנול, כי אם אוהב מוסיקה קלאסית. הוא רוצה נערה "המבכרת נוף כפרי רוגע על אילמות בתי" קפה של ככר דיזנוף.

הוא בוגר בית ספר חקלאי, ומתעתד ב' קרוב להיות סטודנט במדעי הטבע באוניברסיטה. שכחתי לציין. הוא מושכניק. יש לו שפם, אפילו, וזה אך סיים את שירותו בנח"ל. הוא בטוח שנערה שתענה לו לא תתאכזב, אם המדובר בנערה המחפשת יצור גברי אשר הינו גם אדם.

הכי בעודם

(1171/4) היא אמנם גננת, אבל אני ב' טוחה שהיא נחמדה. חוץ מזה כלב מי שלא

נערת השבוע

הגידו בעצמכם: על מי אתם מסתכלים — על הנערה או על הכלב? גם אני. אבל לאלה שלא, אקדיש כמה מלים על שניהם. סמה ענדה, שמו סאשה. וכששניהם עוברים מדי יום ששי ברחוב דיזנוף, ננצות בהם כל העיניים. רבים מכם יזכרו בוודאי את ענדה. היא היתה אחת משתי הבחורות שהיו לי ראשונה את הכינרת לאורכה. היא גם נרשמה לפני כמה שנים לחצות את תעלת לה-מאנס. מאד הספיקה להתחתן, ובמקום לה-מאנס היא חצתה את דיזנוף — מיבעע רבים יותר מטוכי, אם תשאלו אותי. כריי הסע על כל כס של בית-קפה. וסאשה הוא עוד נושא את ארנקה של ענדה בין שנינו, להתפעלות כל הישוב. אבל רוחו נפולה. הוא חולה ותשוש, וממש כואב הלב לראות איך שענדה פותחת לו את פיו הגדול וזודקת לקירבתו איה תריסר כדורים שיעץ לה הרופא. איהה בריא.

כותב אליה. היא עובדת במושב ספר. שמעו אותה: — הפעם לפניך. בוגרת סמינר בת 21. שחניכיה אומרים שהיא הכי... בעולם. אך לא להאמין כי אין הכי. ומי שרוצה להיחכח בצדקתם של החניכים, שיהא דחקא סטודנט מתחיל או גומר בן 26—24, גבוה, והעיקר חכם, ומי לא אוהב חכמים בימינו. מה שקשור אלי השאר — יימסר כהפי תעה לכותב".

רחוק מנטורי קרתא

(1171/6) היא מאלה המודיעים לך בשש רחוק מנטורי קרתא. הוא אפילו מציין שהוא בעל עיניים כחולות. הוא בוגר צבא וכן 21. רוצה להתכתב עם נערה חפאית דתית.

למה דווקא

(1171/6) היא מאלה המודיעים לך בשש השורות הראשונות שבצעם הם שונאים הק' דמות וכל מיני דברי סרק והם רוצים לגשת ישר לעניין. היא חיילת צעירה ורוצה להתכתב דווקא עם סטודנט לרפואה או רופא צעיר. למה דחקא היא מוכנה לספר רק להם, ולי אישית לגמרי לא איכפת כך או אחרת. ואתם יכולים בהחלט להאמין לה כשהיא אומרת שהיא נערה רגילה בהחלט.

לכ טהור ורכן

(1171/7): "מה שלומך ואיך את מרגישה? אני כותב לך היום דחקא שתפרסמי את בקשתי במדור מכתבים לרותי, ודוקא היום. אני אגיד לך עוד מעט מה הסיבה לכך. "אני סטודנט בשכניית רוצה להתכתב עם נערות ישראליות בגיל 19-17 כולל אולם אני בן 19 מבקש את בקשתי זו ש' אתכתב אבל בתנאים: "תכתב או הנערה, סליחה, שתראה לכ' טוב לי, תהיה נחמדה ולא מכוערת ואז אני מבטיח לה תשובה. ושנית — שיהיה לה כל מה שתרצה וכה לכן, כזה באמת שיש לי. גובהה הוא 179 בדיוק ואני שוקל 67 ק"ג. יש לי עיניים חומות-ירוקות ושיער צהוב-שחור.

ועכשיו אני אגלה מה היא הסיבה הג'ל. יום הולדתי הוא ביום 27 בשבט, ואני מ' הנה למכתב טוב ונורא, שיהיה המתנה ליום הולדתי. בסוף, אל תשכחי שאני ערבי".

כתובתו: סמיר אחמד דרתיש, בית הספר התיכון הממשלתי, נצרת.

טפשעשרה על המתיחות

מה את עושה הערב בואי לקולנוע טוב? יש טרס נורא יפה בתל-אביב עם דבורה קר וגרגורי פק אהובי הכופר. הוא משחק שם איזה סופר שיכור והיא עתונאית שאוהבת אותו נורא סובלת עד שהוא מת. אני מוכרחה להתבדר קצת כבר משגע אותי כל המצב הזה. מתיחות ושוב פעם מתיחות ושום פעם מתיחות אני חושבת שסתם מותחים אותנו. נדברתי עם איציק ללכת למסיבה ביום ששי אז הוא לא בא המנחל הוה בגלל המצב בכלל לא הרגשתי שיש מצב עד שכולם התחילו לדבר ואבא היה עצבני ואמא היתה עצבנית ואחותי הנבלה היתה עצבנית וכולם התנפלו עלי כשניגנתי את התקליטים שלי כאילו שאני אשמה ב' חיי. אז מה לא פעם היה מצב מתוח מה הם מתרגשים פתאום כאילו שהם לא יודעים שצה"ל ינצח מיליון פעם צריכים להגיד להם.

או כבר לא הלכתי למסיבה הזאת ביום ששי וחבל נורא אני משתגעת אחרי ציה' ציה'ציה. והייתי מוכרחה להישאר בבית ולשמוע איך שאבא שלי מסובב כל הזמן את הרדיו וצועק עלי שאשתוק ואמשיל ושאלת אותו כל הזמן נו? ובאו מי מיני מכרים שלהם ודיברו ודיברו חשבתי שאני מתפוצצת. התיים צריכים להימשך, מה. וב' שבת זה נמשך אותו הדבר ואבא שלי שוב פעם טובב את הרדיו והשתיק את כולנו או שמחתי נורא שלא הוודיע שום דבר מיוחד וסיפרו שהנסיכה מרגוט התארכה עם איה צלם נחמד כזה וקצת צולע, ואמר שחוא נחמד והכל. דיברו על זה אולי עשרה רגעים ואבא שלי אמר את מי זה מעניין כאילו מעניין מה שנאצר עבדול גמאל אמר שם בקהיר אפשר להשתגע מן ה' מכוגרים האלה.

ספרים

מקור

"כן" לקרי-ריזם

שלושה מחזות. (מאת יהודה האדורח, הוצאת אחיאסף, 269 עמודים) הם שלוש יצירות רציניות יותר של הסופר המוכר בארץ ככתב-העלילים של התוכנית הפופולרית שלוש שנים בטרדה אחת. לפחות מחזה אחד מהמחזורים שבספר הועלה על במה ישראלית, וזה לשבתיים לא מסוייגים.

● **התאומים.** הוא למעשה סיפור אהבתו של יהונתן, אחד מבני התאומים של חייט תל-אביב, המתאהב במפקדת של אר' גון מחתרת, ימים מועטים לפני שהיא שולחת אותו למחת. המחזה, המצטיין בתפאורת הבורס ההירואית של המחזה הישראלי של אחר מלחמת השחרור, הוצג בתיאטרון חובבים לונדוני, וזה לבקורת טובה.

● **הגירוע שבכל השלושה.** הוא סיפור לבטיו, הלא כליכך מסתברים, של יאיר סלע, מורה לטבע בבית-ספר ירו' שלמי, הנלקע בין רצונו להתניס לצבא הבריטי במלחמת העולם השנייה, לבין גאמי נותו לאשתו החולנית. סלע מתגייס, עורק, מוצא את אשתו גוססת.

● **הסירוב.** הוא אולי אחד המחזות הישראליים היחידים שהעלו הד' כלישהוא בציבור, בעקבות הגנתם. זהו נחמה פסיכ' לוגי-חברתי של הצבר הקרייטיס, החושף את כל עולמו ברגע שעליו להשיב "כן" או "לא" על הצעה למינוי קרייטיס. ב' מחזה בן השתיים מועלים, בזה אחר זה, השלבים הרגילים בחיי של הצבר, חבר תנועת-נוער וקבוצן, שפנה לשה המדעי, מצא לבסוף את יעדו באמירת "כן" למנוי מנהלי. **חומר דלק נשני.** האדורח, שבצעמו מכה בתפקיד מינהלי במוסד ציבורי, הש' קיע לפחות במחזה האחרון בקובץ משקע של ידע ומחשבה חברית. עיצוב דמותו של גיבור המחזה, ד"ר אוריאל רבינא, הוא בהיר וזהו, וכמוה גם דמות אשתו המחייבת את המינוי, המהחיה אף את הציר הרומנטי לשורת הפלבסק, היוצרים את המחזה. דורית, שאוריאל ושני חבריו, אהוד ונתן, חיורו אחריה בלהט בתקופה החלוצית, היא שמשמשת כחומר הדלק להשתלבותו של המדען הצעיר באיירה הקרייטיסטית הכללית. כפרי עטו של בעלה של ד"ר פפטיה ה' אורחי, מרצה מן המניין לפילוסופיה ב' אוניברסיטת קמברידג' בבריטניה, ומחברת הספר הפעילות העיונית, יש בעיצוב זה של דמות הגיבורה פרט מעניין, העלול לש' פוץ אור על תפקידה הכולל של האשה בחברה הישראלית המתהווה.

תרגום

פורטרט של סוטה

תמונת דוריאן גריי. (רומן מאת אוסקר ויילד, תרגם אברהם ברמן, הוצאת ספריית עם-עובד, 189 עמודים) היא קרוב לדאי, האוטופורטרט של הצניקאן האירי, שכבש את בריטניה היוקטוריאנית בסערה, בגיל 46, לאחר שבילה קודם לכן שנה בכלא אוסקר ויילד, שגולד בדבלין, בירת איר' בשנת 1854, הפך לילד השעשועים של ה' חברה הלונדונית הגבוהה בזכות מספר מחזות מבריקים. אחד מהם, חשיבותה של רצינות המוצג עדיין על בימות העולם, הקנה לוילד את התואר סופר החצר. אולם ילד השעשועים בין העשרים הפך לסופר שגון וציניקן בגיל השלושים ומסאי מיר' בגיל הארבעים. תשובת החברה הנעלבת: מאסר שנה בכלא רידינג בעון הומוסקסו' אליות.

● **אונם עץ מיטת סדום.** תמונת זור' או גריי, הספר שתורגם שנית לעברית, יצא לאור בהוצאה עממית, שיך לתקופתו של השנייה של ויילד. זהו סיפור מבריק על צעיר מושחת שלא הודקן לעולם. במקומו הודקן האוטופורטרט שלו, שנוצפו בחדר העבודה שלו. רק לאחר שמת זקן ושבע תענוגות מולדפים, גילו משרתיו את גחיתו כשהיא מושחתת ומגוננת. האוטופורטרט נותר צעיר וסיפה.

בסיפור ספירי זה על האדם ודמותו הפנימית, תופס מקום ראשון דחקא גבור משני: הלורד הנרי, ידו של דוריאן גריי. תמונת עולמית המתמוטט של אוסקר ויילד מצטיירת בדאלומה השנונים בין השניים. דיאלוגים אלה לפחות מסבירים את הגדרתו של ברג' שאו על תמונת דוריאן גריי. אמר שאו: "הו מחזה שנואע על מיטת סדום של גריי".

● בערב קריאה בתיאטרון הקאמרי. ● טנ'מנהל מחלקת החינוך בקרן ה' קיימת לישראל.